

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, 7 października 2024 r.

DOOŚ-WDŚI.420.21.2024.SK.10

DECYZJA

Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, po rozpatrzeniu odwołania Vortex Energy Windpark Sp. z o.o. z 14 maja 2024 r. od decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Opolu z 29 kwietnia 2024 r., znak: WOOŚ.420.1.20.2024.BB.5, odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia, na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), dalej k.p.a., art. 71 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2024 r. poz. 1112), dalej u.o.o.ś., oraz art. 4 ust. 1 i art. 6 pkt 2 lit. d ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 317), dalej u.i.e.w.,

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Cytowaną w sentencji decyzją RDOŚ w Opolu, po rozpatrzeniu wniosku Vortex Energy Windpark Sp. z o.o. z 1 lutego 2024 r., na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2 u.o.o.ś. oraz art. 4 ust. 1 i art. 6 pkt 2 lit. d u.i.e.w., odmówił określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia pn.: „Jednostka Wytwórcza Wołczyn”.

Pismem z 14 maja 2024 r. Vortex Energy Windpark Sp. z o.o. wniosła odwołanie od decyzji z 29 kwietnia 2024 r. Spółka zarzuciła:

1. naruszenie art. 6, art. 7, art. 77 § 1 k.p.a. poprzez niepodjęcie wszelkich czynności niezbędnych do zbadania stanu faktycznego sprawy i niezbranie w sposób wyczerpujący materiału dowodowego;
2. naruszenie art. 4 i art. 6 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2024 r. poz. 317), dalej u.i.e.w. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie;
3. naruszenie art. 59a w zw. z art. 80 i art. 63 u.o.o.ś. poprzez zaniechanie dokonania analizy w zakresie obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko i dokonanie analizy z art. 59a u.o.o.ś. na wczesnym etapie, skutkujące wydaniem decyzji odmownej.

Spółka wnosi o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy lub o uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy organowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

GDOŚ ustalił i zważył, co następuje.

Jak wynika z art. 127 ust. 3 u.o.o.ś., GDOŚ pełni funkcję organu wyższego stopnia w rozumieniu Kodeksu postępowania administracyjnego w stosunku do regionalnych dyrektorów ochrony środowiska, zatem, zgodnie z art. 127 § 2 k.p.a., jest organem właściwym do rozpatrzenia odwołania od decyzji RDOŚ w Opolu.

Decyzja RDOŚ w Opolu z 29 kwietnia 2024 r. została doręczona Spółce 2 maja 2024 r., co wynika ze zwrotnego poświadczenia odbioru. Czternastodniowy termin na wniesienie odwołania od powyższej decyzji, zgodnie z art. 57 § 1 k.p.a., upłynął 16 maja 2024 r. Przedmiotowe odwołanie zostało wniesione 14 maja 2024 r. (data nadania w placówce pocztowej), zatem z zachowaniem ustawowego terminu.

Planowane przedsięwzięcie polega na budowie elektrowni wiatrowej, składającej się z maksymalnie 13 siłowni wiatrowych o mocy nie przekraczającej łącznie 97,5 MW, o maksymalnej wysokości do 255 m. Planowane jest także utworzenie infrastruktury towarzyszącej, w zakres której wchodzi następujące elementy: budowa linii kablowych (podziemnych) średniego napięcia (SN) oraz wysokiego napięcia (WN) wraz z węzłami kablowymi, linia światłowodowa, stacje pomiarowo-kontenerowe, wewnętrzne drogi oraz place serwisowe. Zgodnie z § 3 ust. 1 pkt 6 lit. b rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839, ze zm.), przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Na podstawie art. 71 ust. 2 pkt 2 u.o.o.ś. dla realizacji ww. przedsięwzięcia niezbędne jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Zgodnie z art. 75 ust. 1 pkt 1 lit. r u.o.o.ś. organem właściwym do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia jest RDOŚ w Opolu.

Zgodnie z art. 80 ust. 2 u.o.o.ś. właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Planowane przedsięwzięcie zlokalizowane jest na terenie obrębów: Szymonków, Świniary Małe, Wierzbica Dolna, Świniary Wielkie i Krzywiczyny, gm. Wołczyn, woj. opolskie. Ze zgromadzonej dokumentacji wynika, że działki ewidencyjne, na których posadowione mają być turbiny, nie są objęte ustaleniami miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, dalej m.p.z.p. Jedynie część działek ewidencyjnych przeznaczonych pod realizację infrastruktury towarzyszącej jest objęta zapisami: uchwały Rady Miejskiej w Wołczynie Nr XVI/114/99 z dnia 29 grudnia 1999 r. w sprawie uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zainwestowania wsi Krzywiczyny (Dz. Urz. Woj. Opols. z 2000 r. Nr 16, poz. 61), oraz uchwały Rady Miejskiej w

Wołczynie Nr XVI/115/99 z dnia 29 grudnia 1999 r. w sprawie uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego terenów zainwestowania wsi Wierzbica Dolna (Dz. Urz. Woj. Opols. z 2000 r. Nr 16, poz. 62), głównie jako tereny dróg ruchu lokalnego (Lm) i tereny dróg ruchu zbiorczego (Zo).

Jak wyżej wskazano, obowiązkiem organu jest zbadanie zgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z zapisami obowiązującego m.p.z.p., jednakże brak takiego aktu prawa miejscowego – co ma miejsce w niniejszej sprawie względem planowanych elektrowni wiatrowych – nie jest okolicznością uniemożliwiającą wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z 22 grudnia 2020 r., sygn. akt II SA/Gd 340/18).

Zgodnie z art. 4 ust. 1 u.i.e.w., w przypadku lokalizowania, budowy lub przebudowy elektrowni wiatrowej odległość tej elektrowni od budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej jest równa lub większa od dziesięciokrotności całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej, chyba że plan miejscowy określa inną odległość, wyrażoną w metrach, jednak nie mniejszą niż 700 metrów. Oznacza to, że w przypadku braku uchwalonego m.p.z.p. dla terenu planowanego przedsięwzięcia, należy zachować odległość elektrowni od budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej o wartości równej lub większej od dziesięciokrotności całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej. W myśl art. 6 pkt 1 lit. d u.i.e.w. odległości wskazane w ww. przepisie uwzględniają organy wydające decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach, co oznacza konieczność zbadania tej kwestii w niniejszym postępowaniu.

W tym miejscu wskazać należy, że organy administracji publicznej, zgodnie z art. 6 k.p.a., działają na podstawie przepisów prawa oraz podejmują czynności w sprawie z uwzględnieniem aktualnego stanu faktycznego i prawnego. Oznacza to, że nie jest dopuszczalne domniemywanie, jakie kryteria zostaną określone w m.p.z.p., co sugeruje Spółka – organ nie może uwzględniać zdarzeń przyszłych i niepewnych, a takim w realiach analizowanej sprawy jest ewentualne uchwalenie m.p.z.p., o którym mówi Spółka, oraz określenie w nim odległości innej niż dziesięciokrotność całkowitej wysokości elektrowni. W aktualnym stanie prawnym dla terenu planowanego przedsięwzięcia nie został uchwalony m.p.z.p., który określałby odległość inną niż dziesięciokrotność całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej, co oznacza, że w tej sprawie należy zachować odległość elektrowni od budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej równą lub większą od dziesięciokrotności całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej, o czym stanowi art. 4 ust. 1 u.i.e.w. Natomiast art. 9 ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2023 r. poz. 553), na który powołuje się Spółka, nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. Przepis ten dotyczy istniejących m.p.z.p. uchwalonych przed 16 lipca 2016 r., a wskazana w nim odległość 700 m dotyczy tylko elektrowni wiatrowych, które zostały przewidziane w tych planach miejscowych, co wprost wynika z tego przepisu.

W związku z powyższymi ustaleniami GDOŚ nie podziela stanowiska i argumentacji Spółki, uzasadniających konieczność zachowania odległości 700 m.

Na podstawie akt sprawy, w tym map zasadniczych, oraz uzupełniająco posiłkując się ogólnodostępnym serwisem Geoportal.gov.pl, GDOŚ zbadał położenie planowanych turbin wiatrowych względem najbliższej zabudowy mieszkaniowej. Dokonane pomiary wykazują, że odległości od przewidywanych lokalizacji turbin do najbliższych budynków mieszkalnych w pobliskich miejscowościach, są następujące:

- ok. 960 m od planowanej lokalizacji turbiny na dz. ewid. nr 11, obręb Świniary Małe;
- ok. 900 m od planowanej lokalizacji turbiny na dz. ewid. nr 9, obręb Świniary Małe;
- ok. 1050 m od planowanej lokalizacji turbiny dz. ewid. nr 410/1, obręb Wierzbica Dolna;
- ok. 1200 m od przewidywanej lokalizacji turbiny w części północnej oraz ok 880 m od przewidywanej lokalizacji turbiny w części południowej na dz. ewid. nr 6, obręb Świniary Małe;
- ok. 950 m od planowanej lokalizacji turbiny na dz. ewid. nr 654/2, obręb Szymonków;
- ok. 1100 m od planowanej lokalizacji turbiny na dz. ewid. nr 656/2, obręb Szymonków;
- ok. 1090 m od planowanej lokalizacji turbiny na dz. ewid. nr 107/1, obręb Świniary Wielkie;
- ok. 1390 m od planowanej lokalizacji turbiny na dz. ewid. nr 91/1, obręb Świniary Wielkie;
- ok. 1190 m od planowanej lokalizacji turbiny na dz. ewid. nr 553/1, obręb Szymonków;
- ok. 1000 m od planowanej lokalizacji turbiny na dz. ewid. nr 266, obręb Krzywiczyny;
- ok. 1000 m od planowanej lokalizacji turbiny na dz. ewid. nr 309, obręb Krzywiczyny;
- ok. 1050 m od planowanej lokalizacji turbiny na dz. ewid. nr 315/2, obręb Krzywiczyny.

Jak wskazano w karcie informacyjnej przedsięwzięcia, całkowita wysokość elektrowni wiatrowej wyniesie do 255 m, zatem minimalna odległość, jaką należy zachować w myśl przepisu art. 4 ust. 1 u.i.e.w., wynosi 2550 m. Bez wątplenia powyższe wartości dają znacznie mniejszą odległość niż dziesięciokrotność wysokości elektrowni wiatrowej (2550 m), tym samym lokalizacja przedmiotowego przedsięwzięcia nie spełnia założeń art. 4 ust. 1 u.i.e.w.

Z uwagi na fakt, że nie zostanie zachowana wymagana odległość planowanych elektrowni wiatrowych względem budynków mieszkalnych, GDOŚ stwierdza, że w analizowanej sprawie zasadna jest odmowa określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia. W miejscu tym podkreślić należy, że we wniesionym odwołaniu Spółka nie zakwestionowała faktu, że planowane do realizacji elektrownie wiatrowe będą zlokalizowane od budynków mieszkalnych w odległości mniejszej od dziesięciokrotności całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej.

GDOŚ nie zgadza się z zarzutem dot. zaniechania zbadania obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko i przedwczesnego rozstrzygnięcia sprawy. W sytuacji gdy organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach ustali, że lokalizacja przedsięwzięcia nie spełnia wymogów prawa w zakresie odległości od istniejących budynków mieszkalnych, to nie mogą zostać określone środowiskowe uwarunkowania realizacji takiego

przedsięwzięcia i niezasadne jest dalsze prowadzenie postępowania w sprawie, w tym rozstrzygnięcie kwestii wпадkowej co do obowiązku przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz inicjowanie dalszych etapów zmierzających do wydania decyzji merytorycznej. Podejście przedstawione przez Spółkę jest nieekonomiczne i nie znajduje potwierdzenia w przepisach prawa. Zasada szybkości i prostoty postępowania, o której mowa w art. 12 k.p.a., wskazuje, że sprawy, które nie wymagają zbierania dowodów, informacji lub wyjaśnień, powinny być załatwione niezwłocznie. W niniejszej sprawie nie ma wątpliwości, że przedsięwzięcie nie spełnia warunku odległościowego, co prowadzi do konieczności wydania decyzji odmownej, w związku z czym dalsze prowadzenie postępowania było bezcelowe.

GDOŚ podziela stanowisko, że brak m.p.z.p. nie stanowi przeszkody do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach oraz, że brak jest *regulacji wskazującej, że w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania, organ prowadzący postępowanie środowiskowe odmawia wydania decyzji środowiskowej. Nie można bowiem mówić o niezgodności przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania w przypadku kiedy obowiązującego planu miejscowego nie ma.* Należy mieć jednak na uwadze, że to nie brak m.p.z.p. stanowi podstawę odmowy wydania decyzji w przedmiotowej sprawie, a niedotrzymanie wymaganej odległości planowanego przedsięwzięcia od najbliższej zabudowy mieszkaniowej. Jak sama Spółka wskazuje w odwołaniu, odmowę wydania decyzji uzasadnia sprzeczność z innymi przepisami prawa. W tym przypadku istnieje sprzeczność z art. 4 ust. 1 u.i.e.w., który – w obowiązującym w niniejszej sprawie stanie faktycznym i prawnym – nakłada obowiązek zachowania odległości równej lub większej od dziesięciokrotności całkowitej wysokości elektrowni wiatrowej od budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej.

Biorąc pod uwagę, że nie został spełniony warunek wymaganej odległości planowanych elektrowni wiatrowych względem budynków mieszkalnych, co narusza treść art. 4 ust. 1 u.i.e.w., zasadna jest odmowa określenia środowiskowych uwarunkowań realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję. Będzie to miało miejsce wówczas, gdy w wyniku ponownego rozpoznania sprawy rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest zgodne z rozstrzygnięciem organu pierwszej instancji zawartym w zaskarżonej decyzji. Organ administracji, wydając w postępowaniu odwoławczym decyzję utrzymującą w mocy zaskarżoną decyzję, zajmuje stanowisko, że rozstrzygnięcie organu pierwszej instancji jest prawidłowe, zarówno co do zgodności z prawem, jak i co do istoty. Decyzja RDOŚ w Opolu z 29 kwietnia 2024 r. jest prawidłowa i nie narusza przepisów prawa w stopniu uzasadniającym jej uchylenie.

Pouczenie

- niniejsza decyzja jest ostateczna w administracyjnym toku instancji. Na decyzję, zgodnie z art. 50 w związku z art. 3 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o

postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935), dalej p.p.s.a., służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie;

- zgodnie z art. 54 § 1 oraz art. 53 § 1 p.p.s.a. skargę wnosi się za pośrednictwem GDOŚ w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji;
- skarżący, zgodnie z art. 230 p.p.s.a. w związku z § 2 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535), obowiązany jest do uiszczenia wpisu od skargi w kwocie 200 zł. Skarżący, co wynika z art. 239 p.p.s.a., może być zwolniony z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych;
- skarżącemu, zgodnie z art. 243 p.p.s.a., może być przyznane, na jego wniosek, prawo pomocy. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych.

Generalny Dyrektor
Ochrony Środowiska
Piotr Otawski
Piotr Otawski

Otrzymuje:

1. ██████████ pełnomocnik Vortex Energy Windpark Sp. z o.o., al. Wojska Polskiego 68, 70-479 Szczecin
2. pozostałe strony postępowania na podstawie art. 49 § 1 k.p.a. w związku z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Opolu

Dyrektor Departamentu
Ocen Oddziaływania na Środowisko

Sylwia Ksieżopolska
Sylwia Ksieżopolska
Specjalista

Joanna Zarzecka
Joanna Zarzecka